

Μία ένσταση

/ [Ορθόδοξη πίστη](#)

mg_6381

Image not found or type unknown

Κι εδώ προβάλλουν κάποιες ενστάσεις. Πολλοί φέρνουν ως επιχείρημα το λόγο του Απ. Παύλου: «Όποιος τρώει τον άρτο και πίνει το ποτήριο του Κυρίου με τρόπο ανάξιο, γίνεται ένοχος αμαρτήματος απέναντι στο σώμα και στο αίμα του Κυρίου. Γι' αυτό πρέπει να εξετάζει κανείς προσεκτικά τον εαυτό του, και τότε να τρώει απο τον άρτο και να πίνει από το ποτήριο. Γιατί οποίος τρώει τον άρτο και πίνει τον οίνο με τρόπο ανάξιο, χωρίς να αναγνωρίζει σ' αυτά το σώμα του Κυρίου, αυτό που τρώει και αυτό που πίνει φέρνει πάνω του καταδίκη»(Α' Κορ. ΙΑ 27-29). Αλλά το ίδιο συμβαίνει και όταν δεν κοινωνούμε. Λέει ο Χριστός: «Σας βεβαιώνω πως αν δεν φάτε τη σάρκα του Υιού του Ανθρώπου και δεν πιείτε το αίμα του, δεν έχετε μετοχή στη ζωή». Επομένως εάν το να πλησιάζει κανείς όπως τύχει είναι κίνδυνος, έτσι και το να μην κοινωνεί κανείς είναι θάνατος. Ο Απ. Παύλος εφιστά την προσοχή μας στον τρόπο προσέλευσης. Ανάξιος σε τελευταία ανάλυση είναι αυτός που θεωρεί τον εαυτό του άξιο να κοινωνήσει. Αυτός που στηρίζεται στην (ανύπαρκτη) αρετή του και όχι στη χάρη του Θεού. Ανάξιος είναι ο αμετανόητος. Και σίγουρα ο Απ. Παύλος υπονοεί τον απροετοίμαστο, αυτόν που πλησιάζει χωρίς κάποια συναίσθηση.

Ρώτησαν έναν ευσεβή ιερέα: Πως πρέπει να ζεί κανείς την χριστιανική ζωή στον κόσμο; Κι εκείνος απήντησε: Απλούστατα, έχοντας στο νου του συνέχεια ότι αύριο, μεθαύριο ή ύστερα από λίγες μέρες θα κοινωνήσει.

Πηγή: Λίγα λόγια για τη Θεία Ευχαριστία, Έκδοση Ιεράς Μητροπόλεως Αργολίδος, Ναύπλιο.